

3	úvodník	18-19	Tata Bojs
4–6	první ročník	19–20	design
7–9	ambitions?	21	architektura
10–11	austauschschüler	22–23	křesťanští autoři
12–14	rozhovor		
14–15	pozdrav z Francie		
16	prima		
17	Floex		

Na tomto čísle se podíleli

REDAKTOŘI: Tobiáš Hrabec, Marie Chaloupská,
Vítek Jeřábek, Moritz Litterst, Eliška
Pazderová, Tereza Pitřincová, Alžběta
Pomahačová, Daniel Kotecký, Štěpán Laichter,
Lenka Sviták, Markéta Štefková, Zuzka
Šulcová, Šimon Trlifaj, Monika Vošahlíková,

OBÁLKA: Štěpán Laichter
SAZBA: Štěpán Laichter, Vojtěch Hauser
KOREKTURY: Michaela Ulrychová
ŠÉFREDAKTOR: Štěpán Laichter

Kágéčko je benefiční časopis Křesťanského gymnázia, jeho zakoupením podporujete naši školu.

V prostorách školy můžete využít wifi, která byla pořízena z výdělků časopisu. Název sítě: **Skola Heslo: JeToNaGoogle+**

K sazbě bylo použita rodina písma Lido STF [zdarma ke stažení na www.stormtype.com], doplňkově písma Century Schoolbook a Teuton.

E-mail: kgredakce@gmail.com

Děkujeme škole za tisk.

Postřehy prvního ročníku, rozhovor s novou paní profesorkou, první zážitky ze studií ve Francii, názory z primy, poprvé publikace v němčině a angličtině... Všechny tyto články něco spojuje. Ukazují jak se nám daří vyrovnávat s novými zkušenostmi, zážitky či dojmy. Myslí si, že je potřeba se nebát zkoušet nové věci a posouvat dál ty již započaté. I to ukazuje nové číslo Kágéčka které nese sice jako motiv jedničku, ale je již dvojkou v tomto školním roce.

Vážení čtenáři, studenti a profesoři, přeji Vám hezký podzim a příjemné čtení.

První ročník

Ptali jsme se žáků prvního ročníku na jejich první dojmy z nové školy.

Kryštof Hron

„Mám tady už tak předestřené prostředí, protože sem chodili moji starší sourozenci, měl jsem tady Dominika, Filipa, Kítu a ještě Davida a taky tu mám švagrovou. A celkově jsou tady lidi v pohodě, což na starý škole nebylo, tam byli samí suchaři. Nebyla s nima sranda. V tom je ten zásadní rozdíl. Dostali jsme nejlepší sestavu učitelů jakou jsme mohli, takže já si stěžovat nemůžu. Prostě Kágéčko, ať žije!“

Michal Vošahlík

„Já žádný názor radši nemám. Jako Kágéčko je v pohodě, ale jsou tady někteří učitelé, na který bych byl radši zticha. Já budu radši říkat jenom ty plusy, protože ty mínusy by byly sprostý. Těch plusů bude fakt hodně. Jídlna lepší než na základce, to je jasný, ale pořád bych řekl, že to nemá nic do činění s normální jídelnou. Kolektiv ten je výbornej.“

Anežka Zezuláková

„Daleko lepší na Kágéčku je, že se tady myslím nemusí přezouvat. Nebo musí? Neřeší to tady tolik jako na Ágéčku, tam z toho máš rovnou třídní, nebo ředitelskou důtku. A na Ágéčku jsou taky odporný obědy, tady jsou aspoň trošku dobrý. Daleko lepší kolektiv, je tu o hodně víc lidí, se kterými se tady bavím z vyšších tříd. Jenom je tady blbější, že je to na horším místě, protože Ágéčko je na Náměstí Míru. Jinak učitelé mi přijdou na obou školách stejní.“

Hanča Hašková

„Jídelna je asi určitě lepší, než tam u nás. Mám to tu radši, za prvé jelikož je to tady křesťanská škola, tím pádem hodně lidí je tu katolíků nebo nějak jinak nábožensky zaměřených a díky tomu mi přijde, že je to tady milejší. Na základce to bylo takové, že na sebe všichni byli hnusný a tak. Myslím si, že máme fakt skvělou třídu. Učitele zatím moc neznám, ale naše třídní je férová, přísná, ale na adaptáku byla super.“

Fidel Angel Carreño Ruiz

„Je tady víc lidí, na bývalé škole jsme měli dvanáct kluků. Prostě tady je to nejlepší. Budova je větší určitě, ale bývalá budova byla lepší. V jídelně mi to chutná. Na minulý škole byla horší. Učitelé některý dobrý, některý ne. Můj dojem zatím dobrý.“

Matěj Polák

„Ahoj lidi! Vítá tě planeta Země. Tady na Kágéčku teda je to o mnoho volnější, než na bývalý škole, protože tam byly jaksi Voršilky, a ty jsou přísný od pohledu. Každý se jich bojí hnedka jak je vidí. Učitelé jsou tady taky dobrý, ty mám rád, ale i když nějaký z Voršilek mi scházej. Jídelna dobrý, ale vlastně je jenom horší v tom, že v předešlý jídelně jsme měli Zonky, takový ty limonády. Ale tady je zase bufet.“

Martina a Magda Vaněčkovi

„Je tady mnohem lepší třídní kolektiv, jsou tady přátelštější lidi. Přišli jsme z obyčejný základky, kde když někdo zjistil, že ten druhý je křesťan, tak ho málem ukamenovali. Ke konci už to bylo lepší, to už se tomu radši vyhýbala řeč. A na adaptáku to bylo něco úplně jiného, tam jsme zpívali 6 hodin křesťanské písničky, úplně v pohodě. Tady na škole nás s tím přijímají, jsou tu i mnohem odpovědnější lidé. Budova je větší a strašně tady občas bloudíme. Akorát tu máte horší pomůcky. Ke konci už jsme měli na základce snad v každé třídě interaktivní tabule, počítače a všechno. Tam byla ale i větší jídelna, větší fronty, ale dalo se líp předbíhat. Zatím dobré dojmy.“

Matěj Švarc (Švestka)

„Proč mi říkají Švestka? No protože jsem snědl moc švestek na seznamováku, všem jsem jim tam dával švestky, no já jsem je tam furt bral a baštil. A ke Kágéčku. Dojmy z Kágéčka mám dobré. Je to tu lepší než předtím na základce. Chodil jsem na Kačerov, ZŠ Na Líše. Kolektiv máme dobrý, akorát tady vždycky trochu zabloudím. Učitelé máme dobrý všechny myslím. Třídní je dobrá. Všechno dobrý.“

Amr Khaznadar

„Já si myslím, že tady jsou lepší lidi, než na základce a budovu nemůžu moc posoudit, protože jsem chodil vedle na základku. Takže to je ten problém a je to skoro to samý. Jídelna je ta samá, ale to je dobře, možná máte milejší kuchařky. Učitelé tu jsou asi lepší než na základce. Všechno. A kolektiv je tady na Kágéčku nejlepší!“

Tereza Pitřincová a Lenka Svitáková, *sexta*

The So Called Ambitions

Satisfactory will always be satisfactory.

I've never really been fond of our educational system, but as surprising as it may seem, it is not going to be the subject of my writing. For it would be too much for one or two pages to contain, and although it needs criticism desperately, I feel that some might perceive that as an assault against their authority and i surely don't want to do that. I will rather describe what I realized in last few years and I find very wrong and widespread.

As I said, this educational system never seemed right to me for many reasons, but I believe I found my way through it in which I don't have to sacrifice my time to things that I don't want to and I can almost fully devote myself to things I find interesting or important. But everything has its price, and being able to do what I want to do meant for me to accept the possibility of getting lower grades at school because of the time that I don't have

to devote to some subjects. And there is nothing wrong with it. I am completely comfortable with getting satisfactory grades from chemistry or my dearly beloved Latin. In order to get a satisfactory I need to study very little outside the classes, and that leaves me more time to do other things.

That is just the way it is. I accepted the system and found my way with it, not around it. But how many times did I have to listen to people labeling me lazy and without ambitions based on the grades I've got? If you pay a very little attention to behaviour of people, you might observe that some of them tend to divide people into two groups based on their grades. They favor people with the high grades (most or only attention paid to the subject of their own interest or teaching) and usually treat them with respect, and the others who have good or satisfactory grades, whom they tend to consider either lazy, without ambitions or simply dumb. Now this would only be correct thinking if school was the only thing that could prepare you for further studies or career, being average (for frankly, that is the highest level of education that high school itself can offer you) at a lot of

things would make you good at the very few you are going to need, this school was able to get you ready in every way for any studies or career you pick (it's not) and most of all if career was the most important thing in life.

It is their own decision how to treat people, of course. But often teachers, parents or even fellow students are very eager to utter their judgements either face to face with the student or, in a worse case, behind their back.

So it did happen to me. The other day, I was labeled someone ambitious and aspiring for nothing by a teacher.

„But I do have ambitions,“ I defended myself, „It is only that not in this subject.“

„Yes, but you are on a general high school, so you have to study all of these subjects.“ replied the teacher.

„Well I do, isn't satisfactory grade called satisfactory?“

The point is that all these people assume that you have to aspire for higher grades at all costs. But that is not true. Satisfactory will always be satisfactory. In fact, labeling so-

me lazy just on the base his grade would be by their own rule laziness to properly investigate, rather than using the easiest explanation.

And as long as it satisfies you and the goals you want to achieve, it is alright to be content with it in

subjects of lower importance to you in order to have enough time for the things that you find important. Some would surely object that most of the students with lower grades aren't all so extra busy and that they still have some free time and they are just too lazy to devote it to

studying for subjects they scored satisfactory at. Well school is not everything and there are many ways to evolve as a person. Also life is to be lived

and enjoyed.

„Never let school interfere with your education.“ Mark Twain

So if you maybe are in the place that I was, focus rather on the things You find important and take all the time you can get to evolve in these. Never let someone's misjudgements get in your way of evolving as a person, creating a relationship with God and experiencing life.

commentary

I am open to discuss my opinions and to a further defence of my claims, if anyone was to object or react. As for you who tend to judge people, I dont really care for your judgements of me but there are people who do, so I please don't abuse it. Do not mistake a lack of motivation for a laziness.

Der Artikel

Austauschschüler vergleichen Tschechien und Deutschland

Seit 9 Jahren besteht jetzt die Partnerschaft zwischen dem Walburgis-Gymnasium in Menden und dem Křesťanské Gymnázium in Prag. In regelmäßigen Abständen gibt es einwöchige Aufenthalte in beiden Städten, aus denen schon so manche Freundschaft hervorgegangen ist.

Auch in diesem Jahr war wieder eine Gruppe von tschechischen Gastschülern im Rahmen des Austauschprogramms vom 23. bis zum 30. September in Menden zu Gast. Wie so oft kommt dann die Frage nach den kulturellen Unterschieden auf. Doch was sind wirklich die größten Unterschiede zwischen Deutschland und Tschechien?

Die tschechischen Schüler waren sich da einig: Deutschland sei wohlhabender und das merke man an vielen Dingen, wie zum Beispiel den Preisen. Besonders würde es sich in den Museen bemerkbar machen, in die in Deutschland mehr

investiert würde und die besser aufgebaut seien, als in Prag.

An Menden selber gefällt den Pragern besonders der Alltag in einer Kleinstadt, in der jeder jeden kennt.

Auch für die deutschen Jugendlichen ist in Tschechien vieles anders. Neben anderem Essen und anderen Preisen, gäbe es ihrer Meinung

nach vor allen Dingen im Schulunterricht große Unterschiede. Er sei offener und abwechslungsreicher. Auffallend sei auch, dass keine Distanz zwischen jüngeren und älteren Schülern herrsche und so eine bessere Schulgemeinschaft vorhanden sei.

An Prag ist für die Mendener Schüler natürlich das Großstadtleben der größte Unterschied.

Trotz vieler Unterschiede zwischen beiden Ländern sind die Jugendlichen dann doch meist auf einer Wellenlänge und es bildet sich schnell eine Gemeinschaft unter tschechisch-deutscher Freundschaft. Wie auch wieder im nächsten Frühjahr, wenn es wieder so weit ist und eine Gruppe deutscher Schüler nach Prag reisen wird.

In dem Sinne auf ein frohes Wiedersehen und eine noch langanhaltende Partnerschaft!

Moritz Litterst, Menden

Článek v češtině si
můžete přečíst na:
<http://goo.gl/552ll>

Amharština a kachna požírající slimáky

Rozhovor s novou profesorkou Křesťanského gymnázia

Proč jste si vybrala zrovna ZSV?

Jednak proto, že mě vždycky zajímaly obory jako psychologie, sociologie, politologie, a také proto, že společenské vědy obecně se zabývají spoustou zajímavých otázek i odpovědí. Často je tam těch otázek dokonce více než odpovědí, což mi přijde dobré, protože to nutí člověka přemýšlet a učit se diskutovat s ostatními.

Proč jste se rozhodla zrovna pro Křesťanské gymnázium?

Samá jsem tady studovala, takže mi to přišlo milé – hlavně ta představa, že budu pracovat s lidmi, kteří mě před několika lety učili.

Změnilo se tady hodně věcí od doby, kdy jste tu studovala?

Změnilo se vedení, nově je tu školní kaplan a možnost ranních mší, ale jinak celková atmosféra školy je pořád stejně příjemná.

Jaké máte koníčky?

Baví mě malování, tancování, čtení, přemýšlení nad věcmi...

Do jakého povahového typu byste se zařadila???

Sangvinik, řekla bych.

Co Vás naštve?

Když mi ujede autobus :) Pak taky netolerance, hádavost, agresivita.

Co Vás rozesměje?

Dobrý vtip :)

Učíte první rok. Býváte před studenty nejistá?

Ne, to naštěstí nebývám.

Do jaké země byste se chtěla podívat?

Navštívila jsem už docela dost zemí, takže momentálně úplně nevím. Ale asi by mě lákalo Španělsko.

Kde se Vám líbilo nejvíc?

Pravděpodobně v Etiopii a v Norsku. V obou zemích to bylo zároveň náročené i krásné. Díky tomu, že jsem viděla dva takové extrémy, jsem si potom mohla lépe uvědomit, co to vlastně znamená být Čech. Člověk zjistí, že je jiný, než původně myslel. :)

Etiopie?

V Etiopii jsem byla na půl roku jako dobrovolník, učila jsem děti ve školce.

Jakým jazykem jste se s nimi domlouvala?

Oficiálně je tam amharština, na univerzitách je angličtina. Malé děti tedy anglicky neumí, takže jsem se naučila něco z amharštiny.

Kolik toho umíte?

Základní domluvu bych asi zvládla :)

Máte nějaké domácí zvíře?

Nemám a asi ani mít nebudu, protože by mě nebavilo po něm

Top 7:

Film: Pelíšky

Hudba: Tomáš Klus

Jazyk: Amharština

Knížka: Letopisy Narnie

Osobnost: Jára

Cimrman

Spisovatel: Jan Keller

Země: Etiopie

uklízet. :) Ale přemýšlela jsem o nějaké speciální kachně, která by mi požírala na zahradě slimáky. :)

Zaslechly jsme, že jste se o prázdninách vdala. Myslíte si, že vztah před svatbou a po ní se nějak změní?

V některých věcech určitě, a v mém případě to naštěstí byly změny k lepšímu :). Je pravda, že je to dost těžké rozhodnutí, ale když ho člověk udělá, spoustu tím získá. Rozhodně bych lidem vzkázala, aby se toho nebáli.

Eliška Pazderová,

Zuzka Šulcová, sexta

Pozdrav z Francie

Salutations de la France

„Mám všechno? Co jsem zapomněla? Určitě tu něco nechám!“, říkala jsem si těsně před odjezdem. Rodiče už volají z předsíně, musím jít, jinak nestihnu letadlo.

„Vítejte ve Francii,“ slyším letušku. A je to tady, teď to teprve všechno začíná. Jaká asi bude rodina, u které budu bydlet? Co noví spolužáci? V hlavě jsem měla spoustu otázek a ani jednu odpověď. Jedno ale bylo jisté: mám před sebou šest

měsíců, na které nikdy nezapomenu.

Protože školní rok zde začal o tři dny později než v Čechách, trochu jsem si prodloužila prázdniny. První týden jsem strávila u mé francouzské rodiny. Poslední dny prázdnin jsem tedy poznávala město, které se mělo stát mým budoucím domovem. Mojí nejčastější odpovědí na cokoli byla věta: „Je suis désolé mais je comprenais pas,“ což v překladu znamená: „Omlouvám se, ale nerozuměla jsem.“

První den v nové škole byl podle očekávání velmi chaotický, ale i tak jsem věděla, že tu budu spokojena. Hned první týden jsem si našla

kamarády, kteří mi v mnoha věcech dokázali pomoci.

Schopnost zapamatovat si (nejen) slovíčka bez velkého učení, je snem každého studenta. Je to jedna z výhod, které s sebou dlouhodobý pobyt v zahraničí přináší.

Já se snažím si to tu užít a vzít si z celé situace jen to nejlepší. I když změnit ze dne na den vše, na co je člověk zvyklý, není jednoduché, jsem velmi ráda, že jsem tady.

Markéta Štefková, sexta

Prima*očima sekundy*

Letošní prima, dá se říct, je velmi oblíbená. „V hodinách se chovají slušně a už vůbec nevyrušují,“ říkají učitelé. Na nás na žáky jsou taková odtažití a zakřiklí. V jídelně nepředbíhají, nekřičí, po chodbách je příliš nevidáme, bývají často ve své třídě. To jsou však pocity nás studentů a učitelů. Jaké jsou však jejich dojmy? Jak se jim na naší škole líbí a co jim chutná v jídelně? Pojďme se tedy vypravit do této zvláštní třídy a zeptat se na jejich názor.

Jak se vám líbí na nové škole?

Cilka: dobrý

Terka: je to tu hezký...

Honza: je to tu dobrý...

Eliška: moc se mi to tu líbí ;)

Je to tu lepší než na minulé škole?

Cilka: je to tu lepší, mám tu víc příbuzných

Terka: je to dost podobný

Honza: je to tu lepší

Eliška: je to lepší než na mé bývalé škole...

Učí učitelé lépe než na vaší minulé škole?

Cilka: učí líp než na minulé škole ;-)

Terka: na mé bývalé škole učili líp.

Honza: je to tu těžší než na základce

Eliška: učí dobře...

Co za předměty vás baví?

Cilka: fyzika a... občanka

Terka: občanka, fyzika a matika

Honza: matika, zeměpis a asi dějepis

Eliška: čeština a fyzika

Vítek Jeřábek

Monika Vošahlíková, sekunda

Floex*Po Pocustonovi vytahuje elektro-akustou z klobouku slovanská bohyně Zorya*

„Dneska jsem celý den poslouchal soundtrack z Machinaria a úplně mě to uchvátilo,“ slyšel jsem od někoho asi před rokem. Nějak tak jsem se taky dostal ke skladateli Tomáši Dvořákovovi, tvůrci výše zmíněné hudby. Skladatel se velmi dlouho věnoval právě soundtrackům pod svým běžným jménem, a tak českou a do jisté míry i mezinárodní scénu ovládl nadšením, když pod svým pseudonymem Floex oznámil novinu tvorbě svého teprve druhého alba, jež od toho předešlého – Pocustona – dělí mezera celých deset let.

Poslech nového debutu Zorya, vyšlého 26. září, opět může právem udělit Floexovi titul kouzelníka, míchajícího elektro-akustickou hudbu plnou abstraktních emocí, občas upřesněných pečlivě vybranými vokály. Zvukomalebné spojení ladného pianu a klarinetu s chytrou elektronikou a beaty totiž vede k harmonickému zvuku. Tím se tato

událost stává s těžší přehlédnutelnou. A to i přes malé zastoupení této scény v Česku, scény na níž Tomáš Dvořák účinkuje po boku projektů jako Mythematica, Fiordmoss, Dikolson a jim podobných kapel.

Daniel Kotecký, sexta

Tata Bojs

Po ranním šálku kafe

„...není malých rock'n'rollí,“ doznívá mi ze sluchátek a já vcházím do školy, zatímco přemýšlím o tom, jestli se dá přeformulování tohoto rčení v hudbě skutečně využít. Vcházím do třídy a náhlý příval hluku mi připomene sloku „začalo to pozvolna 2026/ nenápadně šířilo se to z měst/ člověk se nestará a najednou zjistí/ že už mu vládnou jen vizážisti,“ kterážto mne ještě před půlhodinou budila z rozespalosti svou řízností, pronikavější než ranní kafe, které jsem ještě stále cítil. V té Tata Bojs kritizují vsudypřítomnou komerci a kult věčného mládí, což nápadně kontrastuje s pocity, jež mě zaplavily při prvním poslechu singlu předcházejícího v červnu vydané Ležaté osmičce, a rozčarováním pramenících ze zvuku plného syntetizátorů a všelijakých jiných umělotin.

Píseň točící se kolem rýmu „Mám pocit, že nežiji/ve své vlastní režii“ a jí podobné mě zas uklidnily a navrátily mi víru v hravost a hudební nezvrácenost kapely.

To ale vlastně z celého alba činí takového mnohožánrového kočko-

psa, v němž se zračí celá historie kapely a ještě něco navrch. Samo se to celé hned zprva ztvrdne vtíravým „Moje jediný přání/ je opakování“ a samotným názvem desky, podle něhož uspořádali Tata Bojs dvě turné, tak aby se ze spojnic měst utvořily právě dvě ležaté osmičky. Obdobně tvarované mají být i 3D brýle, jež budou rozdány k vizualizacím na pražském koncertu, který proběhne 25. října v Hale Letná. Podobných překvapení by se mělo naskytnout velké množství, stejně jako i hostů, mezi kterými se vyskytnou napří-

klad Clarinet Factory nebo slovenští Longital.

Ve světě, kde „padají slova, aby řeč nestála/ pusy opouští a vzduchem létají/ s nárazem dopadnou na zem/ a nikdo už o ně ani nestojí“, je občas příjemné odkročit od všedního ruchu a zaposlouchat se do slov, jež mají co říct.

„...mais attention aux hommes!“

Daniel Kotecký, sexta

Designblok

Co říkali na přehlídce moderního designu studenti ze semináře dějin umění?

Co na mě zapůsobilo na letošním Designbloku? Vybavují se mi originální barevná radia a další produkty značky Lexon – elegantní a jednoduché, již tradičně krásné boty od Melissy, pěkný koutek coby piknik polštářové firmy Fatboy, místnost se šperky, která byla nápaditě vyzdobena – podlaha byla obsypána jehličím, které celý pokojík náležitě provonělo... Ale celkově na mě letošní ročník nepůsobil tak efektivně a nabytý nápady jako loňský rok. Například ve studiu Futurama v Karlíně bylo příliš prázdného a nevyužitého prostoru. Což když člověk porovná s loňskou instalací v Holešovicích, kde každý koutek hýřil výrobkem a ztvárněním pokojíku, který okamžitě lákal, vidí rozdíl. Ale i tak jsem si letos odnesla pěkný zážitek.

Marie Chaloupská, oktáva

pokračování designbloku...

Letošní Design blok mě oproti loňskému roku docela zklamal. Ani ne tak kvantitou, jako spíš kvalitou. Myslím si, že prostory Šporkovského paláce se pro moderní objekty hodí, ale bohužel, instalace byly podle mě dost 'odfláknuté', nehledě na to, že se zde často prezentovaly věci, které neměly s uměním moc společného.

Naproti tomu mě potěšilo Superstudio Futurama, kde se už opravdu mohlo mluvit o designu jako takovém. Představen zde byl převážně nábytek a designové doplňky do domácnosti. I prostor byl lépe využit.

Snad se příští Design blok polepší. Myslím si, že čeští designéři mají na víc.

Klára Frídlová, *oktáva*

Architecture Week

*mezinárodní festival
architektury
a urbanismu*

Týden plný přednášek, filmových projekcí, debat a výstav. Tak by bylo možné charakterizovat již pátý ročník mezinárodního festivalu architektury a urbanismu. Téma provázející nás celým letošním programem je takzvané univerzální město. Jednou z hlavních výstav v rámci tohoto týdne je v prostorách Pražského hradu výstava Arch Cities prezentuje architektonické a urbanistické projekty z celého světa prostřednictvím modelů, fotografií a multimediálních prezentací. Veškeré informace o programu naleznete na: <http://architectureweek.cz>

10.–23. října 2011

Štěpán Laichter, *sexta*

Neúplný. Tento seriál je především neúplný. Neúplný je výčet děl autorů i jejich životopis, neúplný je můj přehled o křesťanské literatuře. Má ambice v tomto seriálu však není přisvojovat si pozici znalce křesťanských knih — nejsem jím a mám k němu daleko. Snažím se jen upozornit na to málo, co jsem přečetl, mohl se s tím seznámit, a co mě zaujalo. Neuvádím nic, co jsem nepřečetl a doufám, že to tak bude zajímavější. Úryvek má sloužit pouze jako poutač, nástin myšlenek, se kterými se můžete u autora setkat.

foto: Karel Culin, respekt.cz

Marek Orko Vácha

Kněz, přednosta 3. Lékařské fakulty Univerzity Karlovy. Vystudoval teologii a molekulární biologii a genetiku. Je administrátorem lechovické farnosti na Moravě, kromě toho působí jako vikář kostela Nejsvětějšího Salvátora v Praze, kde je zpravidla možné ho vyslechnout na úterních bohoslužbách. Narozen roku 1966.

V letech 1998—2001 vyučoval náboženství na Biskupském gymnáziu v Brně a své tamější přednášky sepsal do první knihy *Tančící skály: O vývoji života na Zemi, o člověku a o Bohu* (2003, Cesta). Kniha se stala základem pro stejnojmenný televizní pořad, který je k vidění v archivu České televize (www.ceskatelevize.cz). V knize *Místo, na němž stojíš, je posvátná země: O kruhu úcty k člověku, přírodě a celému vesmíru* (2008, Cesta) se zabývá lékařskou etikou a bioetikou a jejich vztahem ke křesťanství. Jeho poslední dvě knihy *Probouzení* (2009, Cesta) a *Modlitba argentinských nocí* (2011, Cesta) jsou oproti předchozím, více odborným, spíše sbírkou osobně laděných esejů, velmi bryskních a poutavých. Na internetu je k nalezení množství rozhovorů, za pozornost stojí *Epidemie dnešní doby* v časopisu Respekt (<http://bit.ly/vacha>).

„Pokud jsme my kněží tázáni novináři, co nám naše modlitba dává, odpovídáme zpravidla, že určité ztišení, klid, soustředění a že ve ztichlém a chladném kostele si odpočineme od vravy dne. To si novináři rádi zapíší a otisknou, protože tomuhle rozumí. Pak ale z modlitby děláme jen jednu z možných meditací pro klid duše. Někdo cvičí jógu, někdo s nadějí po klidu duše použije marihuanu nebo si vezme prášek a někdo se zkrátka modlí. Čtenář by si modlitbu mohl vyzkoušet též, a když to nezafunguje, tak zkusit něco jiného, třeba meditaci podle Sri Činmoje nebo se účastnit kurzu pro komunikaci s anděli, či si dát bylinkový čaj. Co nám ale modlitba skutečně dává? Jeremiáš v bahnitě cisterně by možná odpověděl jinak než účastníci setkání mládeže. Co Jeremiášovi jeho víra dává? V tuto chvíli být po pás v bahně, tak to. Každý z nás věřících si občas povzdychne, jak by byl život bez víry jednodušší, ne tak komplikovaný, přímočařejší, a máme v tom postřehu pravdu. Při modlitbě nejde ani o zážitek, ani o klid duše, nýbrž o rozhodnutí, o vztah.“

„Základní otázkou lékařské etiky je, zda smíme to, co můžeme, – a pokud nesmíme, kdo nám v tom může zabránit, kdo nám má co zakazovat? Bůh, zákony státu, veřejné mínění, svědomí, nebo kdo vlastně? Technicky toho dnes umíme víc a víc a mnohé věci se pro nás stávají proveditelné: například se pomalu spekuluje o klonování člověka a sestavování genetického designu budoucího dítěte na přání rodičů. Ale znovu, smíme to, co umíme? Jinak řečeno, existuje rozdíl mezi technickou nemožností a morální nemožností?“

Z knihy
Probouzení
(2009, Cesta)

Z knihy Místo, na kterém stojíš, je posvátná země
(2008 Cesta)

